

κόρη της, να 'δω το περιεχόμενον του μικρού κυρίου. Μην είνε κανένα χρυσαφικό;

— Χρυσάφικό! επανέλαβεν η Γιαννούλα, αποκαλύπτουσα με πάλλουσαν καρδίαν ωραιότητα βελουδίνην πιξίδα, από τον ρόδινον χαρτίον, με το όποιον ήτο τυλιγμένη.

— Δακτυλίδι! ανεφώνησε, μόλις επέισε το μικρόν ελατήριο.

— Δακτυλίδι, αλήθεια! επανέλαβεν η μητέρα! ά, έχει και ένα ωραίο μαργαριτάρι! Για να το ιδώ!

Η Γιαννούλα συνέπλεξε τας χείρας εν έκστάσει.

— Ο πόθος της ψυχής μου! ανεκραξε, — το μόνον πράγμα που έπεθύμησα. 'στη ζωή μου! Μα είνε δυνατόν; Γίνεται να με μαντεύη έτσι η νουνά μου; Μήπως βλέπω όνειρο; Μήπως θα ξυπνήσω σε λίγο και το δακτυλίδι θα γίνη... μπρομπόν;

— Έλα τώρα, ήσύχασε και μη λέγης τρέλες... Να και το γραμματάκι της νουνάς. Σου γράφει επάνω 'στο μπιλλιέτο της.

Η Γιαννούλα το επήρε και ανέγνωσε δυνατά:

« Αίσιον το νέον έτος, προσφιλής μου βαπτιστική. Έλπίζω ότι το δώρον που σου στέλλω θα σου άρση πολύ, και ότι θα σου φανή χρησίμω συγχρόνως και ευχάριστον. »

— Χρήσιμον; ειπεν η κυρία Βλάχου εις τόνον αμφιβολίας.

— Και βέβαια χρήσιμον, απήντησεν η Γιαννούλα, κατενθουσιασμένη. Χρήσιμον και ευχάριστον. Η νουνά μου ξεύρει τί λέγει... Α, τί καλή νουνά που έχω... Πάντα της καλή! αλλά σήμερα, ώ, σήμερα!...

★

Η κυρία Κοσμά κατέκει από τινος εις ωραιότατον μέγαρον επί της οδού Κηφισίας, ή δε αίθουσα, ή πλήρης πολυτελών επίπλων, εικώνων και πλουσιών κομφοτεχνημάτων του συρμού, δεν ώμοί αζε διόλου με το λιτώσ και πτωχικώς έπιπλωμένον δωμάτιον, όπου συνήθως διημέρευον ή χήρα Βλάχου και ή κόρη της. Όσον άνόμοια ήσαν τα οικήματά τους, άλλο τόσο άνόμοια ήσαν και αι δύο βαπτιστικά της κυρίας Χρυσοβέργη.

Έν ώ η Τζοβάννα Κοσμά έφερον επιδεικτικώς τα πλουσιώτερα και κομφοτέρα φορέματα, τα όποια την έκαμναν να φαίνεται νεανίς δεκαοκταέτις, αν και ήτο μόλις δεκαεξ έτών, — η Γιαννούλα Βλάχου είχαν όλην εκείνην την σεμνότητα, όλην την δειλιαν και την συστολήν κόρης πτωχής, ανεπιδείκτως ενδυμένης. Αι άβραι και λευκαί χείρες της Τζοβάννας δεν έκκοκίνιζαν ποτέ από χονδράς εργασίας, οι δε τρόποι της, οι πλήρεις χάριτος, τα κινήματά της τα τό-

σον ελεύθερα, έμαρτύρουν ότι ουδέποτε είχαν υποστή την παραμικράν ενόχλησιν ή κόπον. Ωμόιαζε με τα κρινα εκείνα της Αγίας Γραφής, τα όποια ουτε νή θουσιν ουτε ράπτουσι, και όμως είνε ενδεδυμένα καλλίτερον και από τον Σολομώντα εν όλη αυτου τη δόξη... Και η μητέρα της επίσης είχε τους ίδιους άριστοκρατικούς τρόπους, την ιδίαν εξεζητημένην πολυτέλειαν εις την περιβολήν.

— Για να ιδούμε, Τζοβάννα μου, τί σου στέλλει η νουνά σου, ειπεν, εν ώ η κόρη της ήνοιγε το δέμα, το όποιον είχε φέρη ο υπηρέτης. Κάτι τι ωραϊον, δεν αμφιβάλλω.

— Ναί... δηλαδή ναί... απήντησεν η νεανίς με δισταγμόν. Πολύ ωραϊον... Μου φαίνεται... νομίζω ότι είνε σάκκος εργοχείρου.

Η κυρία Κοσμά άνήγειρε τας όφρυσ με ύφος έκπλήξεως.

— Σάκκος εργοχείρου;... πολύ περιεργό!... Για να τον ιδώ.

Η Ιωάννα έτεινε προς την μητέρα της το δώρον, και αι δύο το εξήτασαν όμοι. Ητο τρώντι σακκίδιον εργοχείρου, πολύ κομψόν, από λαμπρόν βελουδον ελαιόχρουν βαθύ, στολισμένον με ταινίας μεταξωτάς, ανοικτοκυάνους, επί των όποιων υπήρχον ρητά τινα άργυροκέντητα. Γύρω γύρω έβλεπέ τις μικρούς θυλάκους, περιέχοντας δακτυλήθραν, φαλλίδιον, βελονοθήκην, τρυπητήρι, και κουβαρίστρας διάφορων και παντός χρώματος νημάτων.

Μήτηρ και κόρη εφάνησαν πολύ όλιγον ευχαριστημένα από το δώρον της νουνάς. Ταίς εφάνετο όλιγον — πώς να σάς το είπω; — πρόστυχον.

Η κυρία Κοσμά, όπισθεύσα με ταματογαλία της, τα φασαμίνα, προσεπάθησεν όλιγον ναναγνώση τα επί των ταινιών ρητά, με ύφος ελαφρώς στωπτικόν και ακατάδεχτον.

— Θα είνε ωραία, ειπε, μα δεν κατορθώνω να τα ξεχωρίσω... Είμφορείς να τα διαβάσης εσύ, Τζοβάννα;

— Ναί, μαμά. Να, εδω λέγει: « Αργία μήτηρ κακίας. » Τότε λοιπόν, ράφτε-ξύλωνε δουλειά να μη σου λείπη. Έ, μαμά;

Η κυρία Κοσμά έγέλασεν.

— Έδω πάλι έχει άλλο ρητόν, εξηκολούθησεν η Ιωάννα. « Κάμνε κόμβο 'στην κλωστή σου, να μη χάνης βελονιά. » Και βέβαια! προσέθεσε μορφαύουσα ειρωνικώς: άβουλος ο νοός, διπλός ο κόπος!

Η κυρία Κοσμά έγέλασεν ακόμη περισσότερο.

— Φαίνεται ότι η νουνά με πέρνει για καμμία ράπτρια, ειπεν η Ιωάννα. Α, να και ένα ρητόν από το Ευαγγέλιον: « Δεί εργάζεσθαι έως ήμέρα εστί! » Φυσικά!

έρχεται γάρ νύξ και ου δύνασθε εργάζεσθαι, συνεπλήρωσε σαρκαστικώς η Ιωάννα. Ίσως η νουνά νομίζει ότι δεν έχομε νανάφωμε 'στο σπίτι μας λάμπια!

— Αυτά τα ρητά φαίνεται ότι είνε της μόδας, ειπεν η κυρία Κοσμά, ή όποια δεν ήμπορούσε να έννοήση ότι είνε δυνατόν να γίνη τίποτε, αν δεν το επιβάλλη ο συρμός.

— Το βέβαιον είνε ότι αυτός ο σάκκος είνε γεμάτος συμβουλές και παραινήσεις, και... ποιός ξέρει! είμφορεί να μου χρειάζονται, ειπεν η Ιωάννα με φανεράν δυσάρεσκειαν.

— Δεν σου γράφει τίποτε η νουνά; ήρώτησεν η κυρία Κοσμά. Που είνε η κάρτα της;

— Να την.

Και η Ιωάννα ανέγνωσε: « Με τας έγκαρδίους μου εύχας δια το νέον έτος. Είθε, προσφιλής μου βαπτιστικούλα, να διαφυλάξης δια παντός αυτόν τον μαργαριτήν. »

— Τι; να διαφυλάξω αυτόν τον μαργαριτήν; Αλήθεια, ο σάκκος είνε πολύ ευμορφος... ως σάκκος εργοχείρου πάντα. Αλλά να τον λέγη κανείς « μαργαριτήν », μου φαίνεται πάρα πολύ.

— Δεν καταλαμβάνω τίποτε, ειπεν η κυρία Κοσμά.

— Ούτε εγώ! απήντησεν η Τζοβάννα. Όπωςδήποτε επήρε το σακκίδιον εις το δωμάτιόν της καλή κόρη κατά βάθος, δεν είχε σκοπόν να περιφρονήση έντελώς το δώρον της νουνάς της. Αλλά το έσυλλογίζετο με δυσάρεσκειαν, με απογοήτευσιν. Έως τώρα τα δώρα της κ. Χρυσοβέργη ήσαν αντικείμενα γνησιώς άριστοκρατικά, βιβλία παραδείγματος χάριν χρυσόδετα, κομψά αγαλμάτια, ωραία εικόνες του τοίχου, κτλ. Ποτέ έως τώρα δεν της είχε στείλη πρόστυχον πράγμα και... χρήσιμον, ως το σακκίδιον αυτό του εργοχείρου. Ω, κάθε άλλος ώνειρεύετο η Τζοβάννα.

Και έν τούτοις...

★

Μετά δύο ήμέρας, η κυρία Χρυσοβέργη έλαβε δύο επιστολάς ευχαριστηρίους. Η επιστολή της Γιαννούλας ήτα πλήρης ευγνωμοσύνης;

« Πώς θα είμφορέσω ποτέ να σας ευχαριστήσω, σεβαστή και λατρευτή μου νουνά, δια το θαυμάσιον δώρον σας; Ποτέ μου δεν είδα τόσο ωραϊον! Πώς έμνυτεύσατε την ένδόμυχον επιθυμίαν μου και πώς επράγματοποιήσατε το όνειρόν μου! Σας ευχαριστώ και πάλιν, σας ευγνωμονώ άπειρώς. Η υπεραγαπώσα υμάς Γιαννούλα Βλάχου. »

Η επιστολή της Ιωάννας Κοσμά ήτο μάλλον ψυχρά:

« Σας ευχαριστώ, αγαπητή μου νουνά, δια το ωραϊόν σας δώρον. Έλπίζω ότι

θα είνε δι' έμέ πραγματικώς « μαργαριτήσ ». Όμολογώ και έντρέπομαι, ότι έως τώρα δεν εξετίμων πολύ τα τοιαύτα άφ' ου όμως η άργία είνε μήτηρ κακίας, θα προσπαθίσω να ώφεληθώ από τας συμβουλές σας. Φιλικωτάτους χαίρετισμούς εκ μέρους της μαμάς και έμου. Ιωάννα Κοσμά. »

Αι επιστολαί αυταί ενέβαλον εις άποριαν άποριαν την κυρίαν Χρυσοβέργη. Την δευτέραν μάλιστα την ανέγνωσε δις και τρίς, χωρίς να την έννοήση πολύ.

— Έπεριμένα θερμότερα ευχαριστήρια εκ μέρους της, έλεγε καθ' έαυτήν. Όμως η καίμένη η Γιαννούλα φαίνεται πολύ ευχαριστημένη με το δώρον που της έστειλα, πολύ περισσότερο από την Τζοβάναν. « Αφ' ου η άργία είνε μήτηρ κακίας, θα προσπαθίσω να ώφεληθώ από τας συμβουλές σας. » Τι έννοει άρα γε με αυτό; Πολύ περιέργον! θα της γράψω να μου το εξηγήση.

Αλλ' η κυρία Χρυσοβέργη δεν συνείθιζε να γράφη άνευ μεγάλης ανάγκης, και η προς την δεσποινίδα Κοσμά επιστολή άνεβλήθη επ' άορίστω.

(Έπεται το τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΠΛΑΪΝΑ ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΝΑ

ΗΝΒΕ παρήλθον πολλοί από του τελευταίου μας περιπάτου ανά τας αίθουσας του Αρχαιολογικού Μουσείου. Αλλά έργα, άλλαι ανάγκαι του φύλλου, πρό πάντων η σοφή και επαγωγός « Θεία Ουρανία », ή όποια είχε να σας ειπη πολλά και ήθελε

να σας τα ειπή έντός του έτους, μ' έκαμαν να παραχωρήσω την θέσιν μου εις αυτήν και εις άλλους μου συναδέλφους. Τώρα τελευταίως έγινε κάποια οικονομία, ή όποια μου επιτρέπει να έμφανισθώ μίαν ή δύο ακόμη φορές. Και έπωφελοῦμαι της ευκαιρίας, δια να τελειώσω συντόμως την επίσκεψιν του Μουσείου και — δια το έτος τουτο τουλάχιστον, — να σας άποχαιρετίσω.

Ενθυμείσθε ίσως, ότι εμείναμεν εις την Βυζαντινήν λεγομένην Αίθουσαν.

Έδω τελειώνει το πρώτον τμήμα του Μουσείου, — το μέγα τμήμα, το περιλαμβάνον τα μαρμάρινα, τα γλυπτά έργα, — και αρχίζει το δεύτερον τμήμα, επίσης μέγα και σπουδαϊόν, το τμήμα των πηλίνων και των χαλκίνων. Επτά εύρεται, συνεχόμεναι αίθουσαι, πλήρεις έρμαρίων, υαλοφράκτων και προθηκών, περιλαμ-

βάνου άπειρον πλήθος μικρών αντικειμένων, άγγείων ώςεπιτοπλείστον και άγαλματίων, ή λεπτομερής εξέταση των όποιων θα ήτο ικανή νάπασχολήση όλόκληρον ζωήν. Διότι έκαστον των αντικειμένων τούτων, — από του μεγάλου πηλίνου άγγείου, με τα ωραία του κοσμημάτα και τας εικόνες, μέχρι του μικρού σφραγιδοθήου, και από της περικαλλούς χαλκίνης κεφαλής, μέχρι της λεπιδος του μικρού έγχειριδίου, — έκαστον των παναρχαίων αυτών καιμηλίων έχει την ιστορίαν του, και προβάλλει εις τους αρχαιολόγους και εις τους καλλιτέχνας ζητήματα, και προκαλεί μελέτας, και διδάσκει και διαφωτίζει. Υπό την έποψιν ταύτην, το πελώριον άγαλμα του Ποσειδώνος, το όποιον σάς περιέγραφα άλλοτε, δεν κατέχει περισσοτέραν θέσιν εις την έπιστήμην από έν μικροσκοπικόν άγαλμάτιον των συλλογών τούτων, [το όποιον είμφορεί κανείς να κλείση εις την παλάμην του. Ζάλη καταλαμβάνει τον επισκέπτην, ο όποιος με βραδύ βήμα και με ταχύ βλέμμα διασχίζει τας έπτά αυτας αίθουσας. Και να συλλογίζεται κανείς ότι όλα αυτα τα μικρά πράγματα, χωριστά, περιεγράψαν και έμελετήθησαν, και έγγράψαν και γράφονται καθημερινώς περί αυτών μελέται, εις όλας τας γλώσσας, όλόκληροι βιβλιοθήκαι!

Δια να έννοήσετε καλλίτερα πόσην σημασίαν ενέχει η σπουδή αυτη, άρκει να σας ειπω ότι πολλοί, άπειροι λεπτομέρειαι του αρχαίου βίου, του οικιαγενειακού, του κοινωνικού, του μαθητικού κτλ. έγνώσθησαν και κατονηθήσαν από τας εικόνες των έξωγραφημένων άγγείων. Και δια να σας φέρω παράδειγμα, το όποιον σάς ενδιαφέρει, θα σας υπενθυμίσω τον αγαπητόν σας « Πρόνατα τον Νικίου ». Είδατε πόσον ωραία και ζωντανά περιγράφεται εκεί ο αρχαίος μαθητικός βίος, το σχολείον, ή παλαιστρα, το γυμνάσιον, με όλας τας λεπτομερείας; Λοιπόν, άλλαι από τας λεπτομερείας αυτας άφείλονται εις χωρία συγγραφέων, άλλαι δε — και όχι αι όλιγότεραι, — εις ενόνα σ ά γ γ ε ί ω ν, ευρισκομένων εις το Μουσείον μας και εις άλλα Μουσεία του κόσμου! Ω, αι εικόνες των άγγείων, πόσον ωραία και πόσον πολύτιμοι είνε!

Αν δεν υπήρχαν, πολύ όλιγότερα πράγματα θα ήξεύραμεν περί του αρχαίου βίου, και ποτέ δεν θα έγνορίζαμεν τον άθηναϊον μαθητήν, όπως μας τον έγγράφισε τελείως ο Λωρην... Είς τας τρεις πρώτας εκ των επτά αίθουσών, φυλάσσονται τα αρχαία άγγεία, — των Αθηναίων, της Ερστρίας, της Κορινθίας, της Τανάγρας, των Θηδών, κτλ. Όπως και τα άγαλματα, είνε και αυτα κατατεταγμένα κατ' εποχάς, από των προομηρικών των παναρχαίων, μέχρι των χρόνων της παρακμής. Παρακο-

λουθεϊ κανείς εις αυτα όλην την εξέλιξιν της τέχνης, από των πρώτων με τακαλαίσθητα σχήματα και τας χονδροειδείς εικόνες, μέχρι των τελευταίων, τα όποια είνε άληθώς καλλιτεχνήματα. Υπάρχουν άγγεία μέγαλα, πελώρια, — εις την πρώτην αίθουσαν προπάντων, — επί βάσεων, ανοικτά ή υπό υαλίνους κώμαρίων. Ιδιαιτέραν συγκίνησιν προσενούν εις την πρώτην Αίθουσαν, τα άγγεία τα φυλασσόμενα έντός έρμαρίου, επί του όποιου αναγινώσκειται η έπιγραφή: « Έκ το υ τ υ μ β ο υ τ ω ν Μ α ρ α θ ω ν ο μ ά χ ω ν ». Εις δε την τρίτην αίθουσαν, υπάρχουν άγγεία και άλλα αντικείμενα, και σκελετοί, και χώμα άνόμη, « εκ το υ τ υ μ β ο υ τ ω ν Χ α ι ρ ω ν ε ί α π ε σ ό ν τ ω ν ». Ας άποκαλυφθώμεν, και ας κύψωμεν εύλαβώς την κεφαλήν πρό των ιερών αυτών λειψάνων!

Ακολουθοῦν τρεις αίθουσαι, περιλαμβάνουσαι πλίνια άγαλμάτια. Μέγα μέρος της συλλογής αποτελοῦν τα ειδώλια της Τανάγρας, αι διάσημοι Ταναγραϊαί Κόραι, τας όποιας τόσο ωραία σάς περιέγραψε πέρουσι ο κ. Φιλαδέλφους. Η τελευταία αίθουσα περιλαμβάνει άγαλμάτια εκ Μικρᾶς Ασίας, θαυμασίας χάριτος, δωρηθέντα εις το Μουσείον υπό Ιωάννου Μισθοῦ. Το όνομα του δωρητοῦ αναγράφεται χρυσοῖς γράμμασιν επί του τοίχου.

Η τελευταία αίθουσα ονομάζεται « Χαλκοθήκη » και περιλαμβάνει χαλκά αντικείμενα, άγαλμάτια ώςεπιτοπλείστον, εξ Όλυμπίας, Δελφών, και εκ της Ακροπόλεως. Πολλά εξ αυτών είνε πολυτιμότερα εύρήματα, άπαράμιλλα καλλιτεχνήματα, ιστάμενα δε επί ύψηλῶν βάσεων και υπό κώδωνας υαλίνους, προκαλοῦν τον θαυμασμόν του επισκέπτου, ως από τα ωραιότερα στολίσματα του Μουσείου μας.

Υπολείπονται δύο ακόμη αίθουσαι, αποτελοῦσαι ιδιαίτερον τμήμα και επιφυλάττουσαι μεγάλας έκπλήξεις. Θα τας επισκεφθώμεν μεθαύριον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Όφέλεια καμμία, Χαμέν' οι μόχοι, Ποτίζεις καλαμιά Σιμά 'στην όχθη.

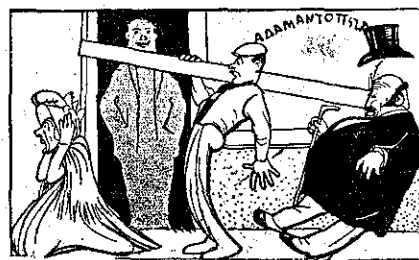
★

Και τα γαλανά αιθέριο Και ο Ήλιος κ' η Σελήνη Κι' όλα τούρανοῦ τάστερία Καθρεφτίζονται, παιδιά, 'Στης ψυχής μας την γαλήνη Και 'στην άδολη καρδιά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Εάν παρατηρήσετε με προσοχήν τὰς τέσσαρας ταύτας εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, θὰ ἴδῃτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ὀλόκληρον κωμικοτραγικὴν ἱστορίαν! Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν πρόκειται νὰ τὴν διηγῆτε σεῖς μὲ λόγια, δηλαδὴ νὰ συνθέσῃτε ἐν καιρῶν, ἔξυπνον, πεταχτόν, χαριτωμένον διηγηματάκι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τεσσάρων αὐτῶν εἰκόνων.

- Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:
1.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῆ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρας ναι, περισσοτέρας ἔχι.)
2.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῆ ἐγκαιρίως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1901 τὸ βραδύτερον. Τὰ ἐκπρόθεσμα ἀπακλεισθούσι.
3.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῆ εὐαγαγῶτως εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Ἄνωθεν γράφατε τὰς λέξεις « Διαγωνισμὸς ἐξηκοστὸς ἑβδομος » καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε μὲ ψευδώνυμον,) τὸν τόπον τῆς διαμονῆς, τὴν χρονολογίαν, ὅλα ἐν τάξει.
4.— Βραβεῖα ἀπονεμηθῶσι τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ 5. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φύλλ. 1ον σελ. 13.)

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.
Η ΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.

« Ἀς υποθέσωμεν, Κωστάκη μου, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἀφροδίτην, τὸν πλησιέστερόν μας οὐράνιον σταθμόν, καὶ ὅτι εἴμεθα εἰς ἓν ἀστεροσκοπεῖόν της. Θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ τηλεσκοπία του ἐπειδὴ πανταχοῦ οἱ νόμοι τοῦ φωτός εἶνε οἱ ἴδιοι. Ἀς στρέψωμεν τὸ τηλεσκοπίον μας πρὸς ἀνατολάς· ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν τὴν Γῆν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται ἐν συζυγίᾳ καὶ ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς μόλις 41 ἑκατομμύρια χιλιομέτρα. Χάρῃ εἰς τὸ τηλεσκοπίον μας, θὰ ἴδωμεν αὐτὴν τόσο μεγάλην ὅσον φαίνεται ὁ ἥλιος ἀπὸ ἐδῶ, καὶ εὐκρίως θὰ διακρίνωμεν ὅτι περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν εἰς 24 ὥρας. Τίποτε μάλιστα δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ, ἂν υποθέσωμεν ὅτι μένομεν ἐπὶ 24 ὥρας παρατηροῦντες, καὶ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, διὰ νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἡ παρατήρησις μας, θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μὴ

περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν ὥστε νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι εἰς τὴν θέσιν μας. Ἀς υποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ἔχομεν ἐν ἀπὸ τὰ ἀκριβῆ ἐκεῖνα ὠρολόγια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσι χρονόμετρα. Εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τῆς μεγάλης ταινίας, τὴν ὁποῖαν σχηματίζει ἡ Ἀμερικὴ· τὸ μικρὸν ἐκεῖ λευκὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου λάμπον, εἶνε ἡ χιονοσκεπὴς κορυφὴ τοῦ Κιμποράσου, μίᾳς ἀπὸ τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τῶν Κορδιλιέρων τῶν Ἄνδεων. Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον. Εἶνε μεσημβρία. Ὅταν θὰ ἐπανάδωμεν πάλιν τὸ Κιμποράσον, ἡ Γῆ θὰ ἔχῃ κάμῃ μίαν ἀκριβῶς περιστροφὴν περὶ ἑαυτὴν. Δὲν φαίνεται πλέον ἡ Ἀμερικὴ· ἰδοὺ ὁ Εἰρηνικός Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ Πολυνησία, ἰδοὺ αἱ Ἰνδικαὶ νῆσοι, ἰδοὺ αἱ Ἰνδίαί καὶ ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ ὀγκώδης Ἀφρική, ἰδοὺ ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ καὶ αἱ πεδιάδες τοῦ Ἀμαζονίου. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάποιαν δυσκολίαν θὰ διακρίνουσι ὅλας τὰς λεπτομερείας· ἀλλ' ἡμεῖς ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζομεν εἰ θὰ ἴδωμεν.

Ἴδου καὶ πάλιν τὸ Κιμποράσον· διέρχεται πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου μας· παρῆλθε. Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον. 11 ὥραι καὶ 56 λεπτά. — Τὸ χρονόμετρον εἶνε ἐσφαλμένον, Μένει ὀπίσω 4 λεπτά. — Ὅχι, Κωστάκη· ἀλλ' ἡ Γῆ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν 24 ὥρων μετακινήθη ἐπὶ τῆς τροχιάς της καὶ δὲν ἔχει ὡς πρὸς τὸν ἥλιον τὴν ἰδίαν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ χθὲς· καὶ διὰ τὴν παρουσιασθῆ ἐκ νέου τὸ Κιμποράσον εἰς τὸν ἥλιον, ὅπως χθὲς, πρέπει νὰ στραφῇ ἀκόμη ἡ Γῆ ἐπὶ 4 λεπτά· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουσι καθ' ἡμέραν μεσημβρίαν 4 λεπτά ἀργότερον ἀπὸ μίαν περιστροφὴν τῆς Γῆς. Αὐτὰ τὰ καθημερινὰ τέσσαρα λεπτά εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κάμνουσι μίαν ἡμέραν, οὕτως ὥστε εἰς ἓν ἔτος ἡ Γῆ κάμνει μίαν περιστροφὴν περισσύτερον ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους. Ἄλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας. Παρατήρησον εἰς τὴν Γῆν τὰς δύο λευκάς ἐκ πάγου ἐκτάσεις, μὲ τὰς ὁποίας εἶνε σκεπασμένοι οἱ δύο τῆς πόλοι. Ἐὰν ἐνώσωμεν τοὺς δύο πόλους δι' εὐθείας γραμμῆς, περὶ αὐτὴν τὴν γραμμὴν βλέπομεν ὅτι περιστρέφεται ἡ Γῆ· βλέπομεν ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ μεγάλην δυσκολίαν, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη περὶ τοὺς δύο πόλους. Ὁ πλατυσμὸς ὁμοῦ αὐτὸς εἰς τὴν Γῆν εἶνε μικρὸς, ἐνῶ εἰς τὸν Δία ἐπὶ παραδείγματι εἶνε πολὺ μεγαλύτερος· εἰς τὴν Γῆν μόλις εἶνε τὸ 300ὸν τῆς ἀκτίνος της. — Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω πῶς οἱ ἄνθρωποι κατάρθωσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη εἰς τοὺς πόλους, ἀφοῦ κανεὶς ἀκόμη δὲν μετέβη ἐκεῖ. — Ὅθ' ἤκουσας βέβαια νὰ γίνῃται λόγος διὰ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος δεικνύει εἰς τοὺς ναύτας τὸν βορρᾶν· ὁ ἀστὴρ αὐτὸς εὐρίσκεται ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ βορείου πόλου τῆς Γῆς, καὶ ἂν ἄνθρωπός τις μετέβαινε ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τὸν ἀστέρα εἰς τὸ ζενίθ, ἐνῶ ἐὰν ἴδῃ τις τὸν πολιτικὸν ἀπὸ τὸν ἰσημερινόν, θὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀπὸ τοῦ πόλου μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ εἶνε, καὶ ἐπὶ τῆς γῆνης σφαίρας καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, τὸ τέταρτον τῆς περιφερείας, τὸ ὁποῖον πάντοτε διαιρεῖται εἰς 90 μοίρας. Ἀς υποθέσωμεν τώρα, ὅτι κάποιος ταξειδιώτης ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν ἰσημερινὸν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βορρῆιον πόλον· καθ' ὅσον προχωρεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ βλέπῃ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα ὄλονεν ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐὰν ἴδῃ αὐτὸν μίαν μοίραν ὑψηλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπρωχώρησεν ἐπὶ τῆς γῆς μίαν μοίραν, ἐὰν τὸν

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΣΕΩΣ.

Ὁ Φασουλάκης ἔμαθεν ἀκόμη καὶ τί πρᾶγμα εἶνε τὸ διαλυτικόν. Εἶνε δύο τελεῖες, ἢ μιὰ δίπλα ἑστὴν ἄλλῃ (·) πού τις βάζομε πότε ἐπάνω ἑστὸ γιῶτα καὶ πότε ἐπάνω ἑστὸ ὑψίλον, διὰ νὰ τα προφέρωμε χωριστά. Χωρὶς τὸ διαλυτικόν, ὁ ἄ-ὑ-λ-ο-ς παραδείγματος χάριν θὰ ἐγίνετο α-ὑ-λ-ό-ς, καὶ τὸν Κ-ά-τ-ιν θὰ τὸν ἐλέγαμεν Κ-α-ί-ν!

— Ξέρω μὲ τί μοιάζει τὸ διαλυτικόν! ἀνακράζει ὁ Φασουλάκης. Μοιάζει μὲ ματογυάλια. Ὅταν ὁ μπαμπᾶς φορῇ τὰ ματογυάλια του τὰ μαῦρα, ἡ μύτη του μοιάζει σὰν ἓνα γιῶτα μὲ διαλυτικόν! Τώρα πιά τὰ ἔμαθα ὅλα. Προηγήτερα, τὴν ὥρα πού ἐρχόμουν ἑστὸ Σχολεῖο, εἶδα ἔξω δύο

ἄλλοι ἔλεγε: «Ξέρεις τί σου κάνω, σένα;» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ ἐρωτηματικόν! Ὁ ἄλλος ἔλεγε: «Οὐ! νὰ χαθῆς!» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ θαυμαστικόν! Ἐπειτα ὁ πρῶτος λέγει: «Εἶσαι γαῖδαρος!» Ἐ, ἂν δὲν ἦταν τὸ διαλυτικόν, δὲν θὰ του ἔλεγε «Εἶσαι γαῖδαρος;» — Ναι, ἀπαντᾷ ὁ κύρ Δόσκαλος γελῶντας. Ἄλλη φορὰ ὁμοῦ νὰ μὴν ἀκοῦς τί λένε ἑστὸ δρόμο τὰ κακὰ παιδιά. . . Γιὰ πέ μου τώρα: Ὅταν ἐρχονται καμμιὰ φορὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά σου, νὰ σε σχολάσουν, καὶ σε πέρνουσι, καὶ σε βάζουσι ἑστὴ μέση, καὶ σε πιάνουσι ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ πηγαίνετε, τότε ἐσὺ τί σημεῖον εἶσαι; — Δὲν ξέρω! λέγει ἐκπληκτος ὁ Φασουλάκης. — Μάθε το λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ κύρ Δόσκαλος. Εἶσαι τὸ ἐν-ω-τ-ι-κ-ό-ν. Αὐτὸ τὸ ἐνωτικόν εἶνε μιὰ μικρούλα γραμμὴ (-) πού τις βάζομε ἀνάμεσα σὲ δύο λέξεις καὶ της ἐνώνομε ὥστε νὰ κάνουσι μία. Παραδείγματος χάριν: Ἐπάνω-κάτω, γύρω-γύρω, καλά-κακά, ἕνας-ἕνας, Μπάμ-Μπούμ, καὶ τὰ λοιπά. Βλέπεις; ἐκεῖνη ἡ μικρούλα γραμμὴ εἶνε ἀνάμεσα ἑστὸς δύο λέξεις, ὅπως ὁ μικρούλης Φασουλάκης ἀνάμεσα ἑστὸς μπαμπᾶ του καὶ ἑστὸς μαμμά του. Καὶ τώρα, αὐτὰ τὰ σημεῖα πού ἔμαθες, ξέρεις πῶς λέγονται ὅλα μαζί; — Ὅλα μαζί; ὄχι! — Λέγονται σημεῖα τῆς στίξεως, καὶ νὰ το θυμᾶσαι. Βλέπετε λοιπόν ὅτι ὁ Φασουλάκης ἐπρόδευε ἑστὸς Γραμματικὴ καὶ χωρὶς βιβλίον. Μεθαύριο θὰ σας πῶ διὰ τὰς ἐξετάσεις του, καὶ τελειόνομε. Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

'Ανθοδέσμη— ή Αδρα της Κερκύρας με τον 'Ελπίδα. Διοπτροφορσσαν και Σημαία της 'Ελευθερίας— ή 'Ωρίων με την Αρδαλουσία. Αδρα της Κερκύρας και Κωματίουσαν Θάλασσαν— τὸ Μαγαζένον Φύλλον με την Φιλέμουσαν Νεανίδα (διὰ νάνταλλάου και τὰ ὄνομάτα των.) Μελαγχολικὸν Μουσικὸν καὶ Νεαρόν Ζωγράφον ὃ Πύργος της Βαβέλ με τὸ Ἀήσυχον Πνεῦμα— ή Χιακή Μαργαρίτα με την 'Ελπίδα τῶν Αὐστηχῶν. 'Εθνικὸν Ὑμνον καὶ Βαρδαλαμπόμπαν— ή Νεράιδα τῶν Σπετσῶν με την 'Ασπροποταμίτην— ή Νουσταλιός 'Ελληνα με τὸν 'Ωρίωνα, Μικράν Ἱάτρισσαν καὶ Φύρδην Μίγδην— τὸ Ζοφερὸν Νέφος με την Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν καὶ Ἐλιμερινὴ Φιλίαν.

'Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Γλυκεῖαν Καρδίαν (οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν πολὺ διὰ τὰς γράφεις· καὶ βέβαια σὰς ετοιμάζου νέας ἐπιλήψεις διὰ τὸ 1901!) Ἄνθος τοῦ Μαῖου (νά εἰσαι « λιγάκι τεμπέλα εἰς τὸ γράψιμο· καὶ νὰ δέλης; νὰ βλέπης τὸνομά σου συχνά εἰς τὴν ἀλληγορίαν» πῶς συμβιβάζονται αὐτά; ἔξω λοιπὸν τεμπέλια καὶ γράφε μου! ή περί ης μ' ἐρωτῆς δέν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἀλληγορίαν· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαθέσεις.) Ἐρωθρῶν Ἄνθοδέσμη (νά μου φιλήσῃς καὶ τὸν Θανάσην καὶ νὰ του εἴπης ὅτι πολὺ ἐχάρηκα πὺ ἔγινε καλά· ἔμαθα τὸ δυστύχημά σας καὶ ἀπὸ καρδίας παρεκλίσα τὸν Θεόν νὰ σας παραγορήσῃ.) Πτηνὸν της Ἐρήμου, Αἰθέρα (τὰν πρώτον πού μου ἔστειλε τὴν μετάρρῃσιν τοῦ γαλλικοῦ ποιήματος.) Ἐρωθρῶν Καμυλίαν (σοὺ εὖ χομαῖ λοιπὸν καὶ εἰς ἄνωτέρα· εἶδα ὅσα γράφεις διὰ τὸν « Ἐλληνοπαῖδαν» καλὰ εἶνε, ἀλλ' ἀπαυτοῦν ἐργασίαν, ἀνθρώπους πολλούς, καὶ δυστυχῶς εἰμαι μόνῃ; τί νὰ πρωτοκῶ;) Ἄνθος τοῦ Ζαπτείου (Διάγ· Ζωγραφικῆς θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου ἀφεύκτως.) Δ. Βότασην, Διοπτροφορσσαν (βεβαίως, τὸ δῶρον πρὸς τὴν πατρίδα θὰ εἶνε μικρόν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ θὰ φανερωθῇ ή φιλοπατρία τῶν Ἐλληνοπαίδων, καὶ δι' αὐτὸ θὰ εἶνε μέγα· ἂς ἐπιπλωμεν ὅτι τὸ ἴδιόν μας θὰ γίνῃ πρώτα ἄλλωτε, διὰ πρώτον ἔτος, δέν ἐχομεν συνάξη ὀλίγα.) Δράκον της Κρανῆς (τάποτελέσματα τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.) Ἀεροναυτοπούλαν (ἐμπρὸς λοιπὸν ἰθάρρος καὶ ἐπιμονή· καὶ φέτος θὰ τὰ κατορθώσῃς. . .) Ρωμαῖὸν Κικέρωνα (ἐπὶ πληρωμῇ, δύναται· ἀσπάζομαι καὶ τὰ δέξομαι.) Κεντοὶ (καὶ ή μητέρα πῶς εἶνε; δέν μου ἔγραψες.) Σέλευνον τὸν Κεραυνόν (τί θὰ πῇ δι' ἡλθε δῆθεν μετὰ τὴν προσέμιαν;) εἶχε γίνῃ ή κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ εἶχε τυπωθῆ μάστιχα— διότι ήτο προσωρισμένη θὰ τὸ 4θον φυλλάδιον, ὅταν ἔλθῃ ή μετάρρῃσις σου· πὺ εἶνε λοιπὸν τὸ ἄδικον;) Καίτην Ν. Πικιλιῆ (τὴν νέαν μου σὺλην.) Κυκλαμιαν (εἶμαι βεβαία διὰ τὰς πάντοτε καλὰς σου διαθέσεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς.) Φύρδην Μίγδην (ἐλήφθη, νομίζω μάστιχα ὅτι σοὺ ἀπήντησα· τὸ ἀνέκδοτον πού μου διηγείσαι μαρτυρεῖ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, δὰ τὴν ὅποιαν εἶμαι ὑπερήφανος.) Ἄνθος τῶν Λευάνων (καλλίτερα νὰ παρακαλέσῃς τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ σου δώσουν τὴν συγκατάθεσιν των· ἦθελα δὲ μου νὰ ἔξερτα διὰ τοὺς λόγους ἀρνοῦνται· δέν σου εἶμαι δυσηρεστημένη· ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ μου γράψῃς συχνά.) Ἀγγελον της Εὐτυχίας (μὴν ἀνησυχῆς· ἂν ἦσαν καλὰ τὰ Π. Πνεύματα— διότι πού νὰ τα ἐνθυμούμαι ἐγὼ! — θὰ ἔλθῃ ή σεῖρά των καὶ θὰ δημοσιευθῶν.) Ἀρροστερανομέτην Θάλασσαν (πράγματι, πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ δέν ἐβληθήμνησα, διότι δέν λησμονοῦνται ἔτσι εὐκολὰ φίλοι ὡς σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ μελετώμενον ἐσπαθώμα.) Χιονάτον Ἀφρόν, Ἰπποδάμειαν Γ. Παπαδοπούλου (πολὺ εὐχαριστῶς.) Μικράν Χω-

ρατοπούλαν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν της ἐ-ορτής· μετὰ χαρῆς θὰ δεχθῶ καὶ τὸν μικρόν ἂν δελφὸν σου.) Σαλωνίτικην Ἐλῆν (κ' ἐγὼ δέν ἔθ' σε λησμονήσω ποτὲ· τετραδίά των θὰ λάβῃς, μὴν ἀνησυχῆς, διότι καὶ αἱ δύο εἶνε τακτικώταται.) Ρόδον τοῦ Ἀγγιῶν (εὐχαριστῶ πολὺ) Χιωτοπούλαν (με ὑγιᾶν ὁ κόσμος!) Λευκοθέαν Κλωσίδου (καλλίτερα πὺ μετενόησες καὶ δέν το ἐπέταξες, τὸ καιμένο τὸ γατάκι...) Κωροσταγίτων Καμπορογλῶν (μετὰ τὸν Τανουάριον βεβαίως· ἀλλὰ ποτε δέν εἰσέρω ακόμη οὐτε ἐγὼ.) Κρητικὸν Κάστανον (ἔστειλα· πολὺ ἀστέιον τὸ ἐπιστόδιον τοῦ σκύλου, πὺ ὠνομάζετο «Τῆνομά σου!») Ἄσπρο Ποτικίακι (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπαθώμα.) Φίλαγγλον 'Ελληνα (βεβαίως ἐπιτρέπεται· χαίρω πού σου ἐξερρῖσθη μία Πρόληψις μετὰ τὸ ἄβρον τοῦ κ. Ἀκκίδου.) Ματθαῖον Π. Σταμούλην (καὶ τρῖτην φορὰν ἐσπαθώσαντα ἐντὸς τοῦ ἔτους· εὖγέ του!) Ἐθῆρα (πολὺ ἀστέιον τὸ ἐπιστόδιον· ἔ, σοὺ ἐπέρασε τὸ δόντι; μὴν ἐλπίζῃς ἀπὸ τὸν Ἱατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, διότι δέν ἀπαντᾷ· μίαν συνταγὴν ἔστειλε ἔτην ἀρχή, καὶ ἔπειτα τίποτε.) Δ. Ν. Νικολαίδην (ἔλαθα· Ἐρωθρὸν Νέφος (εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πὺ εὑρίσκει τὸν ἐρετεινὸν τὸμον ἄνωτερον ἀπὸ ἄλλους τοὺς ἄλλους, καὶ μάλιστα διὰ τὴν «Θεῖαν Οὐρανίαν») Ἡλίαν Κ. Παπαδηάμα (ἔγι· δύο ψευδώνυμα συγχρόνως δέν ἐπιτρέπεται.) Ἐυέλπιδας, Μέδωνα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 9 Δεκεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λῶσεις στέλλονται μέχρι της 29 Ἰανουαρίου
Ο χάριτις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῖ ὁποῖο δὴν νὰ γράψαι· τὰς λῶσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πάλειται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕσαστε παρῆρῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ.!

623. Στοιχειδωγράφος.
 Εἶμαι λευκὸν· καὶ πόσον ἀρκεῖ μόνον νὰ ξυύρῃς. Ἄλλάξων ἓνα γράμμα, στὸν οὐρανόν θὰ μ' εὖρῃς
 Ἐστέλη ὑπὸ της Καταστημάτων

624. Αἴνιγμα.
 Μολονότι λέξεις μία, σημασίας δύο ἔχω:
 Ἕμην κῶμη τις ἀρχαία, καὶ γλυκὺ τὶ σοὶ παρέχω.
 Ἐστέλη ὑπὸ της Ἐλληνοπούλας

625. Ρῥῆμος.
 Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸν Ἄγγελον ὀρίζει.
 Τὸ δεῦτερον δὲ εἶσαι εἰς σοὺ λέγει μετὰ τρίτον.
 Τὸ τέταρτον μυθοποιῶς· τὸ πέμπτον καθαρίζει.
 Κι' ἄνθος τὸ ἔκτον μου κοινόν ἄλλα μεστὸν χάρῃτων.

626. Κῆππα.
 + * * * + = Ζῶν
 + * * + = Μέλος τοῦ σώματος.
 + * + * = Ἄρετή.
 + + * * * = Προφήτης
 + + * * * = Ἰερῶς.
 + * + * * = Ἄνθος.
 + * * + * = Πτηνόν.
 + * * * + = Πόλις ἀρχαία.
 Οἱ σταυροὶ θαποτελέσουν καθέτως μὲν βασιλέα ἀρχαῖον, πλαγίως δὲ δύο ἀρχαῖας χώρας.
 Ἐστέλη ὑπὸ του Σοφροῦ Πατιακοῦ [ΕΕ]

627. Αεζιθηρία.
 Ποία τρισύλλαβος λέξις ἀντιστράφως ἀναγινοσκομένη, μένει ή αὐτή;
 Ἐστέλη ὑπὸ του Θεαγένους

628. Παύγιον.
 □□ Ἀδέθε 12 πυρεῖα καὶ τοποθετήσάτε τα □□ ὡς δεκνύει τὸ ἀπέναντι σχῆμα. Εἰμπορεῖτε, χωρῆς νὰ προσθέσετε ἄλλα, νὰ τα κάμυετε 15;
 Ἐστέλη ὑπὸ του Λοζίου.

629-631. Λογοπαίγνια.
 1.— Κατὰ τί ὀμοιάζει ή σακκούλα τοῦ Μπαρμπᾶ Γιώργη μετὰ τὸ ρολογι τοῦ;

2.— Τί πράγμα δέν κάμνει ἄτακτα;
 3.— Ποίος βλέπει πάντοτε λόγιον;
 Ἐστέλη ὑπὸ του Θεαγένους
 632. Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικῶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχηγὸν αἱρέσεως:
 1, Ζῶν. 2, Ἀκροτήριον. 3, Πρόσωπον της Ὀδοσεσίας. 4, Ἄνθος. 5, Ἀθήσεις. 6, Ἐργαλεῖον.

Ἐστέλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου
 633. Φωνηεντόλιπον.
 μδς- γυτρς- στ.
 Ἐστέλη ὑπὸ Πολυμνίας Ασαπίου.

TKL
 κτο κτο κτο κτο κτο κτο
 κτο κωπ κτο κτο κτο κτο
 κτο κτο κτο κτο κτο κτο
 κτο κτο κτο κτο κτο κτο
 Ἐστέλη ὑπὸ του Ἄσπρο Κάρθουνο

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

633. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον). — 534. Φῶθος-Φοῖθος — 535. Τῆρας πετρά.

636. Α Τ Σ 637-638. 1. Ἀπάντων πατρὶς ἀγιώτερον. — 2. Ὁ δεῖλδς της πατρίδος προδότης ἐστὶ. — 539. Ἥρος, Θάλεια, μνᾶ. — 540-544. Γνωμένης της ἀνταλλαγῆς διὰ της συλλαθῆς φρο, σχηματίζονται: Δίφρος, φρονίμιος, φρονητῆς, τάφρος. — 545. ΤΩΡΑ, ΧΩΡΑ, ΚΟΜΗ (ΤΑΚΙτος, ὄΡΟΛόγιον. ΡΩΜη, ἌΧΗν) — 546. Κάτοπτρον εἶδος χαλκός, οἶνος δὲ νοῦ. — 547. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θάναν εἰς τὴν συνδρομὴν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1901 με χ ρ η σ Ἰ α ν ο υ α ρ ῖ ο υ τ ὸ β ρ α δ ῦ τ ε ρ ο ν, θὰ λάβου ν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δῶρων της Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ Κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον. Παρακαλοῦνται, οἱ φίλοι μας ἐδιακτέρως, νὰ μὴ ἀναβάλου ν τὴν ἐγγραφὴν των διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας της προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν της μεγάλης συσσωρευσεως ἐγγραφῶν, ἢ ὅποια δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

PARISINON
 Κατάστημα
 Γυναικειῶν
 Πίλων
MODES PARISIENNES
 ΑΘΗΝΑΙ
 Ἦρωτεν πάτωμα
 Οδὸς Σταδίου, 22
 Τὰ φαινότερα καπέλλα Κρητῶν καὶ Λεονοιδῶν καὶ μεγάλη συλλογή ἐτοιμῶν, χάρῃ τῶν προσεγγίζουσῶν ἐορτῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἐλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
 Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα
 Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθῆναις τὴν 23 καὶ 30 Δεκεμβρίου 1900 Ἔτος 22^{ος}. — Ἀριθ. 53—54

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΟΥΝΑΣ
 (Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 429)

Παρῆλθον πολλοὶ μῆνες. Ὑποθέσεις ἐκάλεσαν τὴν κυρίαν Χρυσοβέργην εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπωφελήθη της εὐκαιρίας διὰ νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, φιλοξενοῦμένη ὑπὸ της κυρίας Κοσμᾶ.

Αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ αἱ ὀλιγοήμεραι τῇ ἦσαν ἀνέκταθεν εὐχάριστοι. Ἡ κυρία Κοσμᾶ ἦτο λαμπρᾶ κυρία, ἢ δὲ βαπτιστικῆ της, πρὸς τὴν ὅποιαν ἔτρεφε πολλὴν ἀγάπην, — δικαιολογημένην ἄλλωτε νὰ ἔνεκα της ἀξιεράτου φύσεως τοῦ κορασιού. — εἶχε γίνῃ ὅ, τι ἐφαίνετο ἐξ ἀρχῆς: πρότυπον νεάνιδος ὠραίας, εὐφυοῦς, μορφωμένης.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον τῇ εἶχον ετοιμάσει, διὰ νὰ ὀμιλήσῃ ὀλίγον μετὰ τὴν βαπτιστικὴν της, πρὶν πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι.
 — Νὰ ἤξεύρατε, ἀγαπητή μου νουνα, εἶπεν ἡ νεάνις μετ' ὀλίγας στιγμῆς συνημιλίας, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πὺ σας βλέπω! Εἶχα τόσα πράγματα νὰ σας εἶπῶ. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα πὺ δέν γράφονται εἰς ἐπιστολὴν. . . Πολλὲς φορές ἄρχισα νὰ σας γράφω, ἀλλὰ δέν με ἰκανοποιούσαν αἱ ἐπιστολαὶ μου καὶ τὰς ἔσχίζα. . . Ἦθελα, εἶχα ἀνάγκην νὰ σας εἶπῶ πόσον μου ἐφάνη χρήσιμον κάποιον δῶρον πὺ μου ἐστειλάτε. . .

— Ἄ! κ' ἐγὼ ἴσα-ἴσα ἦθελα νὰ σου παραπονεθῶ, διότι δέν το βλέπω. . . εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, ἢ ὅποια μετ' ἐκπλήξεως δυσαρεστοῦ παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ δακτυλίου ἀπὸ τὴν χεῖρα της βαπτιστικῆς της.
 — Δέν εἰμπορῶ νὰ το μεταχειρίζωμαι αἰωνίως, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα ἐκπλαγεῖσα καὶ αὐτῇ. Ἀλλὰ πιστεύσατε ὅτι μου εἶνε πολύτιμον, χρησιμώτατον, καὶ χωρῆς νὰ καυχήθῶ, νομίζω ὅτι συνετέλεσε πολὺ νὰ διορθωθῶ ἀπὸ πολλὰ ἐλαττώματα πὺ εἶχα, ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν, ἐν μέρει ἀπὸ τὸν ἐγωισμόν. . .

— Δέν σ' ἐννοῶ, παιδί μου· ἐξηγήσου.

— Δέν εἶμαι εὐτυχῆς, ἀγαπητή μου. . . (Σελ. 439 στήλ. α')
 — Μπα!.. ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη. Τὸ δῶρον της Γιαννούλας Βλάχου!.. Πῶς βρέθηκε ἐστὰ χεῖρα σου; . .
 — Της Γιαννούλας Βλάχου; Ποία εἶνε αὐτῇ ἡ Γιαννούλα Βλάχου; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.
 — Μιὰ ἄλλη βαπτιστικὴ μου. Αὐτῇ

— Μὰ νά : ἔως τώρα δέν μου ἦρρεσε πολὺ ἡ ἐργασία, ἢ τάξις, ἢ νοικοκυροσύνη· τὸ δῶρόν σας μου ὑπεθυμίσε καὶ μ' ἔκαμε νά αναγνωρίσω ὅτι ἡ ἀργία εἶνε κακὸν πρᾶγμα, ὅτι πρέπει . . .
 — Ὅχι δὰ! δεικόφεν ἡ νουνα· καὶ πάλιν δέν σ' ἐννοῶ. Τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μετὰ τὸ δῶρόν μου; Πότε σοὺ ὑπεθυμίσε; πότε σ' ἐσυμβούλευσα; Ἄλλωτε δέν εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ συμβουλᾶς!
 — Καὶ ὁ σάκκος, νουνα; . . . Ἐξεχάσατε λοιπὸν τὸν ὠραῖον σάκκον τοῦ ἐργοχείρου πὺ μου ἐστειλάτε τὴν περασμένην Πρωτοχρονιά; . . . ἓνα σάκκο βελουδένιο μετὰ γαλάζιες μεταξωτὰς κορδέλες, γνωμικὰ ἀργυροκέντητα; . . .
 Ἡ νουνα ἐκύτταξε τὴν βαπτιστικὴν της μετὰ ἀνοικτὸν στόμα.

— Καὶ τὸ μπιλιετάκι σας, πὺ μου ἐγράφατε νὰ τὸν θεωρῶ ὡς μαργαρίτην; . . . ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα. Αὐτὸς ὁ σάκκος ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερός μου σύντροφος, ἀπὸ τότε πὺ μου τὸν ἐστειλάτε, ἂν καί, ἐντρέπομαι πὺ σας τὸ λέγω, τὴν πρώτην στιγμὴν δέν μ' εὐχαρίστησε διόλου.

Καὶ ὀμιλοῦσα ὀλονέν, ἡ Ἰωάννα ἔτρεξεν ὡς ἀστρατὴ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἔφερε τὸ περιὸ ὄ ὀ λόγος σακκιδίου.
 — Μπα!.. ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη. Τὸ δῶρον της Γιαννούλας Βλάχου!.. Πῶς βρέθηκε ἐστὰ χεῖρα σου; . .
 — Της Γιαννούλας Βλάχου; Ποία εἶνε αὐτῇ ἡ Γιαννούλα Βλάχου; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.
 — Μιὰ ἄλλη βαπτιστικὴ μου. Αὐτῇ

ἢ καίμην δέν εἶνε πλουσία σὰν ἐσε, καθε ἄλλο. . . Καὶ ἐπειδὴ κάθε χρόνον συνειθίζω νὰ της κάμνω δῶρον, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι αὐτὸς ὁ σάκκος, ὁ ὅποιος ἄλλωτε εἶνε κομφότατος, ἠμπορούσε νὰ της φανῇ χρήσιμος, συγχρόνως καὶ νὰ της ἀρέσῃ.

